

Ford Puma a Kuga jsou vozi kategorie SUV, do kterých se dobře nasedá a řidič má přehled odění před sebou.

Ford Puma zaujme svou kompaktností a větší Kuga s variabilním zavazadlovým prostorem je navíc k dispozici s hybridním pohonem.

Rezervujte si dvoudenní testovací jízdu na Ford skladem CZ.

Vláda se rozhodla do toho projektu vstoupit.

Kladli jsme se zajímé na otázku, co by se stalo, kdybychom tu příležitost nevyužijeme, o co by přišla Česká republika.

Po měsících apelů ze strany restaurátora a zástupců cestovního ruchu, Česká vláda rozhodla o tom, že zaplatí společnosti Michelin desítky milionů korun za propagaci tu zemských restaurací.

Firma podminila poplatkem zařazení českých podniků do svého gastronomického průvodce.

V dobách úspor a šetření za to kabinet Petra Fjály ale sklidil kritiku. Od veřejnosti i opozice.

Teď kaberete lidem peníze a dáte 54 milionů lat někdo vyloboval na Michelinu.

Do tady potřebujem Michelinu. Nikdo ho tady nepotřebuje. Co to je tohle? To je to, co ty vaše úspory.

Přínoz dotace spohybují i někteří odborníci na gastronomii.

Odkud se požadavek na státní příspěvek za Michelinské hvězdy vzal,

jak vláda rozhodnutí podpořit restaurátory zdůvodňuje?

Mužejí delní průvodce pomoci českému turistickému ruchu nebo cesta mezi gastronomické velmoci vede jinudy. A je složitější.

Je 5.14. července. Tady je Lenka Kabrhelová a 5.59.

Spravodejský pokást se znam zpráv.

Novinářka Petra Tajovský pospěchová. Dobrý den, Petro.

Hezký den.

Petro, vysedloho roby zabýváte psaním o různých tématech. Včetně gastronomie v Česku, kterou sledujete dlouhá leta.

Teď po pár měsících ožila znovu debata o tom, zdaby měl stát uhradit francovské firmě Michelin desítky milionů korun za zařazení českých podniků do slavného Michelinského průvodce.

Vláda tenhle týden rozhodla, že na konektu částku opravdu uhradí. Je to podle vás dobrý nápad?

Já musím přiznat, že to rozhodnutí je pro mě velkým překvapením a povežuju to za velmi nesistémový krok.

Bavíme se o desítkách milionů, které bylo možné investovat do něco skutečně smysluplného.

V tomhle případě o té smysluplnosti opravdu pochybují.

Musím přiznat, že z mého pohledu tenhle způsob popisování světa je metvý.

Je to prostě, řeklíme, velmi tradiční průvodce a řekla bych, že jihovliv v 21. století už daleka není to, co býval.

A že většiné lidí se razhoduje podle něčeho úplně jiného, než je Michelin.

A podměnu připomenout, odkud se ten požadavek na ten státní příspěvek vzal?

S tím požadavkem přišla samotná firma Michelin, která vlastně toho průvodce původně vydával doplněk,

které své hlavní činnosti, a to už je vyrobat pneumatik,

oni to brali jako takovou službu těm svým zákazníkům a vydávali nejpre bezdárma průvodce po francouzských restauracích a hotelích

a potom je expandovali dál.

A před nějakou dobou se rozhodli, že by chtěli, aby vlády nebo nějaké regionální agentovy

se vlastně podílely na financování těch jejich komisářů, kteří ty restaurace obýždějí. Některé zeměna to přistoupili, a některé ne, a v téhle chvíli přišla ta otázka toho rozhodnutí na Česko.

Zároveň za to lobovala část české, ševkuchačské veřejnosti, ale obávám se, že to je spíšěková stavší generace, která stále ešte ten Michelin vnímá jako nějakou neodiskutovatelnou hodnotu,

kteou už, ale z mého pohledu, opravdu Michelinský provoci dneska nemá.

A jak to teď vláda vysvětluje, že se rozhodla ty peníze na projekt Michelinský chvist vyčlenit?

Minister Kupka jako hlavní argument uvedlo to, že útrata za gastronomické služby,

v mnohá případech představuje víc než 30% útraty tuvistů u nás,

ale podle mě ten argument vůbec nedává smysl.

To s tím myslí budeme nebo nebudeme v Michelinském provoci nesou vysí.

Některí říkají, že by nás to vymazalo z kulinární ebropské krajiny,

ale to bychom mluvili o nějakém váku, ve kterém existuje pouze Michelin ani z dalšího,

a ve světě digitalizovaném, kde jsou k desítky způsobu, jak informace najít.

Je prostě Michelin jedním z mnoha, a neexistuje důvod poč financovat,

hlavně takhle vysokou částkou zrovna jeho.

Díte, že Česká republika usuly v mnoha konkrétních krocích,

mnoha konkrétních projektech o to, aby se na naše územní turisté vrátili po covidové krizy,

a vyhodnotili jsme, že tohle je jeden z konkrétních nástrojů,

jak k tomu můžeme přispět za finanční prostředky,

které budou velmi, ale velmi rychle návratné.

Je to 10 miliónov korun ročně.

V dnešní době to není úplně dobré,

jakoby věčně, ale na druhou stranu dostane to do regionu možné turisti.

Máme zhruba příslib, že až 50 restaurací po celé České republice se do toho průvodce dostane,

a já si myslím, že je to rozumná podpora regionálního rozvoje.

Já nevím, jak můžou slíby 50 restaurací, když vím,

že na myšlinskou hvezdu musí proběhnout různé kontroly v té restauraci,

takže nemohou to slíbyt, to by museli do předů vědět,

jak na tom naši restauratéri jsou a vědět, jak je na tom ten region,

takže o tomu příslibu a já nemohu úplně dáva takovou váhu, jako kolegové.

Já sama nemám vůbec nic proti propagaci České republiky v zahraničí,

sama jsem to mhnáho krát podporovala, ale opravdu teď v této době,

kdy tady sněmovná jedná o každé koruně, brámci konsolidace veřejných financí,

sahá daněvým poplatníkům do KAPES, olupuje naše důchodce a tak dále,

máme teď na to, abychom platili gastroprůvodce mišlinského gastroprůvodce.

A víme, jaká částka nakonec na tu podporu skutečně poputuje?

To mle bylo docela dlouho nejasnou, ze začátku jsem mluvilo o 10 milionech na 3 roky,

minister pro místní rozvoj a vicepremier Ivan Bartosz,

potom uvedlo, že kdy o částku výrazně vyšší

a podle posledních informací je to něco přes 50 milionů za 5 let.

Myslím si, že taková částka by se opravdu dela

použít na něco mnohem praktičtějšího, užitečnějšího

a z mnohem větším zásahem, než má jeden povodce.
A víme, proč myšeli na jednu žádá ostatní podporu?
Mohl hrát roli i to, že jejich vydavatelský model
s příchodem digitalizace postupně přestal být funkční a vyděleční?
Je to tak. My nejsme teda první, koho takhle oslovili,
v minulosti už úspěšně navázali spolupráci,
třeba s některými ázijskými státy,
vím, že Tajska nebo třeba jižní Korea
platí veletivně velké sumy za to, aby měli svého vlastního průhodce.
To samé platí o některých částech spojených států.
Stejná debata jako se teď vede u nás zda platit nebo neplatit
se před nějakými 4-5 lety vedla v Kalifornii
a berla se ve Washington DC,
kde probíhalo to samé co probíhá teď u nás,
kdy jednak padala opravněná námídka,
že ve chvíli, kdy nějaká místní turistická agentura
nebo nějaká podobná instituce bude dávat toho myšelinu peníze,
tak už opravdu nemůžeme tēkat,
že to bude absolutně nezávislé,
když to bude papírovi oddělené,
že tam vždycky nějaká závislost bude,
protože oni budou chtít ty peníze znovu a znovu.
A zároveň je to podle mě taková zajímavá kauzákost
třetů starého světa a nového světa.
Ten, kdo jako by oslovil České ministerstvo
pro místní rozvoj, byl myšelin sám,
ale zároveň se k němu přidali českí ševku,
a říkali, že je to pro nás opravdu dobře
a že se ty peníze veratí v tuvezmu.
Jde o rozvoji celé české kultury
jenom celkové gastronomie v Čechách.
Myšelin umí zaštitit jak hotely, restaurace,
umí hodnotit i zelenou vězdou,
což znamená udržitelnost, takže jsou i přes ekologii.
Myšelen Gajt by mnou vymíl hodnotit
celou českou republiku a tím je to všich krajů
zhodnotit celou gastronomii v všich krajích.
Z náho pohledu může být až 50 restaurací,
které by mohli být uvedené v Myšelin Gajt.
Já se, že si myslím, že jsou to drobní jako.
Taky hodnak si chceme být na úrovně
burkina, faso a podobně můžeme jít
jako samozřejmě někdo tak rozhodné
a já jenom doufám, že si někdo rozhodné rozumě

a hlavně fundovaně.

Myslím si, že to podpoří, podpoří hodně odvěti,
podpoří to farmáře, podpoří to zaměstneno
z podpoří to školství,
že se budou nějakým způsobem snažit se státím, kucháře
a budou vědět, že nemusí do Prahy
a by získali Myšelinskou vězdu, že může ústav regionu.
Platí ten argument?

No, nikomu se nikdy tohle nepojdařilo úplně verifikovat.

Dokážeme ten dopad, asi verifikovat
na konkrétní restauracích, kdy se říká,
že pokud dostanete jednu Myšelinskou vězdičku,
zdvěhna vám to opravdu řeknimo o 20%,
další vězdička přidává další procenta.

Pokud je o 3 vězdičky, tak to dokonce i dvojná sobí,
pokud je o nějaký větší dopad, třeba na to město
nebo na zemi samotnou, tak to nikdy nikdo nezměřil
a ani si nemyslím, že by to změřitelné bylo
a reklabych, že pokud pro někoho může by taková
Myšelinská investice dobra, tak jsou to místa,
která jsou opravdu kulinárně velmi silna
dostanou vlastního průvodce
a to pro nějaková nástavba.

Tady je to stavěné, takže jako je to nějaký základ,
který musíme mít, ale to opravdu vení.

Tak vás píš jako třešnička k něčemu dalšímu,
na čem bychom měli stavět nohem víc.

Pojďme seště podívat na ty argumenty ševkuchařů.

Ono tu debatu teď oživilo to,
že část ševkuchařů nebo restaurátéru
v čele se s deňkem Paul Reichem
se psalo petici, aby stát zaplatil
peníze požadované Myšelinem
za to zařazení Českých podniků do průvodce.

Tak jaké jsou přesně jejich argumenty ve chvíli,
kdy se pokud se nepletu tady týkají
ty Myšelinské hvězdy za tím dvou restaurantů
a obasou v Praze.

Oni vlastně argumentují především tím,
že pokud nebudeme v tom průvodci,
tak zmizíme z jaké si
oficiální gastronomické mapy Evropy.
Ale obávám se, že tohle argument
pro 20. stolarí nebo 21.

My žijeme v době, kdy většinu informací
nehledáme papírových bedekrech,
ale hledáme úplně jinými kanály.
Vy jste to změňovala, jak to řeší i jiné země?
On tu zaznívá argument,
že v případě České republiky je před nimenčím
podezřením, že by z toho příspěvku
mohlo těžit opravujeno několik top podniků.
A tím pádem někteří kritikové namítají,
že by se mohli složit restauratéri,
sami na ten poplatek.
Je to řešení, které se někde objevilo?
Nevím o tom, že by to takhle někde dopadlo.
Pokud vím, ta místa, která nějaký poplatek platí,
tak tam to je právě za nějakými
turistickými agenturami,
nebo agenturami pro místní rozvoji.
Ale ve všech případech, kde to dělají daloší dobu,
tak jsou to míste Čátajsko, které má
20% státního obrata turismus.
Tak tam tomu rozumím,
to samé Emiráty, nebo Dubai,
případně Čáta Kalifornie,
kde opravdu ten Michelin
im dá něco ešte navíc
k tomu velkému turistickému balíku,
které oni sami dokážou nabídnout v sobě,
tak to, že mají třeba vlastního
Michelinského průvodce pro Taysko,
tak to mi celkem dává smysl.
Ale ve chvíli, kdyby Česko
dostalo 20 stránek každý rok,
já musím přiznat, že jsem se vytáhla
z kněhovny posledního Michelinského
průvodce, kterého jsem si pořídila,
je to 2015, což podle mě
tak je něco vypovídá o tom,
jak moc se potřebují i lidi
spornární branže.
Mám, jsou to dvě mapy,
je to seznam hotelů
a potom velmi krátký seznam restaurací,
který ale není opravdu ani pro tu domu
vypovídající.

Některé bych dopojučila, ne?
Některé jsou tam také jako
vlastně ani nevím, co tam jsou.
Na spořáku vám to dost necinka,
kam z penězi, aby byly chráněné
před inflací.
Font monetika zhodnotí jakoukoliv částku
ož 6,5 % a to firmám
více na monetika CZ.
Vy jste změňovala,
že ten myšelincký průvodca,
ty myšelincké hvězdy jsou nějaká nadstavba
toho, co už musí být pod tím,
pokud země chce být úspěšná,
třeba v gastroturistice,
když budeme mluvit konkrétně o Českém kontextu,
jak výrazným trendem je gastroturistika
v Česku.
Kde je na té světové, nebo možná
Evropské mapy?
Já si myslím, že u nás to do cela
píš po domácí publikum.
Česko není země,
která by měla nějakou
superseksi kuchyni,
jako třeba některé azijské státy,
nebo řekněme Mexiko,
kam Vysloveně, že by někdo jel
a řekl, tak jdu do toho Česká,
abych konečně ochutnal tu kyselicu
nebo abych ochutnal
tě fantastické ornamentální kola Českódska.
Takových lidí asi moc není,
to už jsou hodně finčmekři.
Spíš si myslím, že většině lidí,
a tímhle způsobem cestuje
jsou domácí tovisť
a ti už jsou v tomhle poměrně zběhlí
a myslím si, že pro něj
už je tady poměrně do zajímavých věcí.
Takže předpokládám,
že ten gastrotuvizmus cílený na to zahraničí,
by mohla svým způsobem
pokračovat tímhle směrem,

že to, co si ohmatají nejdřív tí domácí,
protože je to pro něj tak nějak bližší,
tak by potom mohli začít
objevovat i tě zahraniční návštěvnice.
Nemluvě o tom, že mám pocit,
že municí pality neumí
s tím zahraničním publikem moc
pojacovat vlastně všechny projekty,
které tady vidím,
ať už zešli od státu nebo od regionu.
Tak nejch jsou to žádný velký taháky.
A kdy zminujete, že česká kuchyně
není tak výrazná v tom mezinárodním srovnání,
je to tím, že se nedokázala posunoutku
předu a nebo je to prostě charakteristika
toho dotičného kontextu,
který prostě nijak zvláští ní nemůže být.
Já si myslím, že to možná spíš
o tom, že se nedokáže úplně dobrožat.
Z mýho pohledu
česká kuchyně má dvě velmi výrazná
a zajímavá specifika
a to jsou polévky
a jsou to sladké věci.
Koláče, buchty, knedlíky.
To jsou dva opravdu velmi silné pilí,
že na kterých by se dál vystavit
úplně super gastronomický imič.
Na víc jsou to oboje takové
nevci říká comfort food,
prostě věci, které nám připomínají
k tomáckou stravu
něco, co je hrozně příjemný.
Dá se to snadno aprikovat bystrech,
dá se to snadno aprikovat na snídaních.
Je to vlastně strašně tět hlaví.
Takže podle mě spíš
problém to, že se to nedáží
dobře konceptu realizovat a prodávat.
Ve chvíli, kdybojeme Česko neustále
prodávat jako zemi guláše a svíčkové,
tak se vážně nemůžeme děvit,
že jsem budou jezdit jenom lidi,
kteří chtějí pít pivo a dáci guláš.

Jsou zajímavější.
No a jak vlastně vypadá v tuhle chvíli
české kulinární kucharské
děditství, je to
svíčková a guláš
nebo je to nějaký komplex
větší složitější
věci, o kterém třeba mluví
šev kuchaři v čele se s deňkem
polréchem. Jaká je ta kultura
v českém kontextu? Já sledu
české kulináry poměrně podrobně
hledem profesně jakých 15-20 let
a můžu říct, že za poslední
10 let jsme urazili obrovskou cestu
pokud je o nějaký návrat
ke kořenům a takový očištění
od nějakého naneseného balastu
a takových jalových novinek.
Takže regionech je strašná spousta
zajímavých bister, restaurací
zároveň výrobců, regionálních
potravin a produktů. Mám pocit,
že českou v tomhle užlo obrovský krok
a že vlastně už je to jenom otázka
toho říct, halo, tohle všechno tady máme
pojdte se podívat, ale říct
to moderně, nemysleci, že to
zachrání nějaký 20 stránek Michelinu
nebo nemysleci, že to zachrání
nějaký velmi nemotovný web
ministerstva pomícní rozvoj
nebo nějakého podagentuvi
což je vlastně zatím to jediné, co ten stát
dělám. A teď je otázka, kdo má být
tím tahou neměl by to být tedy stát
nebo by to měli být třeba i samotné podniky
nebo případně by to měla být nějaká
níšší úroveň typu těch municipali,
od kterých jste mluvila. No upřímně řečenu,
když podíváme na země, které jsou
tak víme těmi evropskými kulinárními taháky,
tak to jsou že o Francie, itálie
a v obou případech tam byla

vždycky obrovská podpora
legislativní i lokálních municipali.
To znamená, že jak ten stát
tak ty kraje nebo departmány
tak vlastně ve všech případech
oni si uvědomují,
jak důležité je pro něto kulinární
dědictví, jak velkým tahákem je to
i pro tytovisty a opravdu
neváhají nacházet ty zajímavé
restauratéry, ty zajímavé
producenty, inzervovatě
a lákat na to lidi
a já si právě myslím, že co jiného
by vlastně agentově jako
čekturizm, projekty jako čekspešlos
nebo klasa měli dělat,
než vyhledává to, co je opravdu
kvalitní, jedinečné a zajímavé
a lákat na to lidi
domácí je zahraniční.
To je jejich job.
Klasa,
odporujte svůj domov.
No a kdy zmínujete některé z těchhle programů
jak vlastně fungují v tuhle chvíli
a mají smysl, dají se označit
za smysl uplné?
Uprímně, ne.
Klasu a čekspešlos, tak bylo
v obou případy na začátku výbovný nápad.
Podme na jít jedinečné české produkty
a certifikujme je.
Když se podíváme na
web klasited,
kde jsme tam jedinečné české produkty
najdeme tam věci, které jsou
opravdu zajímavé, třeba
lokální marmelády, nebo syrupy
nebo třeba i výobky z brouků
dneska už, ale zároveň
jsou tam věci, které jsou
jemně řečeno podprůměrné.
Prostě ve chvíli, kdy

mezi těch mahle výmečným a věcma
najednou mám nasekane
dětské přesní dávky, které patří
svoji kvalitou k tomu nejhoršímu natrhu,
čestě měsíční děti
obsahují cukr, tak protože
tyhle výrobky
konkrétní slovácké firmy
Liná a Něvnice tam prostě nemají co dělat.
Tohle je totální skvrna
na celém tom projektu
a takových věcí je tam samozřejmě víc,
ale ty přesní dávky jsou takový nejkřiklavější
příklad toho, jak
dezorientující tenhle projekt
třeba tak klasa konkrétně je
ve chvíli, kdy
ona má být tím průvodcem potom kvalitním
ale zahránit do toho kvalitního mýcháto
nekvalitní, tak co je výsledek?
není to průvodce
je to prostě stejný miš,
když přijdu do obchodu a nevím se
vady, protože je tam to dobré
i to špatné a zase se ode mě chce
příliš kvalifikované rozhodnutí
ale to kvalifikované rozhodnutí
přece má dělat ten, kdo mi to předtřídí
což je tak klasa a obávám se,
že to samé je těch spěšlos,
kde v jednu chvíli tam byl takzvaně kde
kdo, kdo vařil svíčkovou
tedy je to hodně
pročistěné, ale zároveň tam
chybí je spousta míst, která by tam měla být
takže je to zase prostě takové
no, ani v jednom případě to
nefunguje tak, jak by mělo
podle mě by stačilo pár lidí,
kteří by dokázali tu republiku
tak nějak obět, mít trošku ordnung
v tom, co je dobré a co je špatné
a nebo a sponi lidi, kterým to dokážou říct
v téhle chvíli ani jeden z těch

projektů, které vidím nefunguje
a zároveň, když se podíváte
na Czech Specialist, tak
když pevnice vidíte je záložka
certifikované subjekty,
tak pardon máte chutí říct, když
si lišíte, tohle jsou sloví, já ne.
Co třeba oceňené podniky
a sponi, takhle je to
něco, co s tím kulinárními, co tím bude
a sponi zavání, tady tohle vypadá
jako, že někdo vypoňová kolonky
nějakého operačního programu
a ne, že se chystá navnadit lidi na to,
aby šli říct.
To je to, co mi na tom vlastně asi vadí
že to vůbec nevypadá,
že by to dělal někdo, kdo by měl rád jídlo
a kdo by se o něho zajímal, a něco o něm věděl.
Což je teda docela blbý, protože právě
to je způsob, jak to jídlo
prodat, že když se to přečtu, když se na to podívám,
tak se řeknu, že řeš Maria, tohle chci sníst
a začnou se mi spouštet sliny
a ne, že se řeknu, že řeš Maria, co tím chtěli říct,
co to je v Zapy depistrašný.
Vy jste Petro zminovala,
že Česká gastronomická scéna
prošla v posledních z rba 10 letech
velkou proměnou.
Čím je to dané mění se České publikum,
to, co lidé chtějí, nebo
se začínají měnit
i tisamutní producenti,
kteří, třeba poskytu,
já chtějí poskytovat i jiné služby.
Myslím, že je to synergie víc věcí.
Jednak, když začneme o těch restauraci,
jsou to ovičitě ševkucháři, kteří
se podívali ven a zažili,
co je lokálnost, co je
regionálnost, se udrožitelnost.
Paradoxně, pro mě třeba
jeden z takových věrozvěstů

návratu k těm českým kulinárním kořenům
je právě zdeněk Polrech,
který je jedním z iniciátorů
té petice nepochopitelné.
A přitom on sám je ménu, které
bude táhnout vřdycky mnohem víc,
než nějaký Michelin,
protože má
zase obrovský kus práce
na objevování českých kulinárních
kořenům, kulinární osvěty.
Šievků cháři jsou jedni, kteří byli
venku a nasáli tam inspiraci
a zjistili, že návrat ke kořenům
a k nějaké lokalnosti je
důležitý.
Zároveň je to i to publikum, které
hodně cestuje a to, co vidí venku,
tak chce doma. A potom je to
podle mě taky další věc a to
je to, že po roce 90
tady byl tak jako velký hajp
různých takových experimentů
itálská, čínská,
tajská, větnamská,
všechno se kulární byl z tě všechny
možné kuchyně světa a všichni
možné pokusy světa. A když se to
vlastně dvešku přejedli, tenhle trend
následuje něco, co se děje i ve světě
a to je návrat k jednoduchosti,
lokalnosti, ke kořenům a k údržitelnosti.
A je právě tohle trend
toho, jak by měla vypadat gastronomie
1.20. letí, když se vrátím
k tomu, co jste říkala v úvodu,
že ten požadavek samotný
těch myšelinských věsts, trochu zaváním
minulým 100 letím, co je
hlavní osou gastronomie
1.20. letí, je to právě
lokalnost, údržitelnost?
Je to tak. Já si myslím, že
20. století bylo charakteristické

kousy stoupající
opulencí, že ty ubrz museli
být ještě bílejší a ešte naškolobanější
a ty číšnicy, ešte
rovnější jako pravítka, a to jídlo
musela být ešte komplikovanější
a sofistikovanejší a zdraších
tohle dneska nikogo nezajímá.
Dneska každý ho zajímá.
Zajímavý postup, to, že ty věci
jsou místní, že je
udělal někdo.
Našemeslně, ručně, v malé seri,
že je to něco unikátního, ale místním
způsobem. Dneska opravdu nikogo
nebude zajímat špičkové
čínské restaurace v Praze.
Do čínské špičkové restaurace
se zajde v té číne. Stejně jako v Česku
půjde do špičkové valašské
restaurace, nebo do špičkové
chodské restaurace,
nebo do zajímavého bystra,
třeba kapřího někde na tábořsku.
To přece dává smysl.
Myslím si, že v době, kdy
řešíme globální oteplování
a zpusťu
témac pětých z krajinou
a se zemědělstvím, tak
vlastně ani si nemůžeme myslet,
že by ty kulináry je to nenásledovali.
Protože to, co jíme,
je od vás krajiny, od vás zemědělství
a toho, jak se vchováme k tomu světu
a toho, jak se vchováme,
takže kuchyně
21. století
je protite držívější,
lokálnější, udržitelnější
a v rámci je to udržitelnost
je ty mnohem bezmasejší,
což si myslím, že
naprosto legitimní a důležitý

prevek te udržitelnosti,
který je potřeba vypichnout
a paradox je ten,
že spouště lidí říká, no to jsou nějaké novinky,
ale když se podíváte
a věřím, že tohle dokážu
říct opravdu poučeně, protože
jsem na tohle téma, jak se
vážilo v jednotlivých regionech Česká
a co byly ty typické
suvověny a typická jídla, např. knížka
a plasku ti Čechomoravy a Sleská
tak když jsem procházel
všetky ty staré zdroje
bavila se s těma 90 letými
babičkami o tom, co vážili i její
babičky, tak každý vám řekl
jedinou věc a to, že ve všední
den má somožná tak jednou
týdne a potom bylo o víkendu
takže my teď nezavádíme nějaké
jako supernovae vegetavianské pořádky
my se jenom vrátíme
k tomu, co bylo úplně normální
prostě to přežívání se masem vůbec nedává
smysl a opravdu
byť to už skoro zní jako křiše
přes o tom mluví vážně moc
opravdu dává smysl na jíce
třeba po okolí nějakého zemědělce
od toho jednou týdne
vzít kvalitního vězí, kvalitní dūbež
nebo kvalitní rybu
tak rád o týdne to udělat
nic víc, žádná rodina nepotřebuje
A z vašho pohledu, když jste mluvila
o tom, jak se tedy broměňují
pomalu i asi nároky
a zvyky lidí, ale zároveň
tu je nějaká se trvačnost
toho, co jste teď popsala
toho jistého konzervatismu
v tom, jak spotřebováváme
a co vlastně jíme a že to je stále

ještě hudně masa v těch českých poměrech
co by měl vést ke změně
nebok nějaké i synergii toho, aby
lidince mluvili tej osvětové proudy
stát a měnila se
pozvolna třeba i ta nabídka
kterou lidé dostávají
Ja myslím, že ono už se to vlastně děje
že v souběžně probíhá vliv
dvěma směrama
i tě dno jsou v postupné k restrikce
které omezují třeba nehumání zacházení
s nosnicemi nebo
s hovézím dobyt看em
a zároveň roste nabídka alternativ
což je vlastně ideální stav
protože tam máte souběžně
i ten cukr i ten bič
Já jsem teď kde dělala třeba rozhovor
s majitelem jedné lokáním
laikárny tady u nás na vysočině
je to takový místo, který nemá
biocertifikaci, ale myslím si,
že kdyby oni požádali taky v pohodi dostanou
ale je pevně prostě
pohodlnější nemít
a ten člověk mi říká, že
si myslí, že v dohledu několika let
budou emisní povolenky na každou krávu
protože chápe, že krávy jsou největší záteží
z pohledu zemědělství
pro životní prostředí
takže bude existovat něco jako emisní povolenka
na každou krávu a že on je s tím smířený
a že si myslí, že to je jediný možný bývoj
takže mám pocit, že na věci, které
jsou zatežující a zároveň
by v to mídelničku měli být nějakým luxusem
kofo agra taky nestojí
20 korun za kilo
je to prostě tak, že některé věci
budou držší
a držší, třeba ho vězí
maso, nebo kvalitní maso

bude ubívat asi toho nekvalitního
nevedukovaného, neeticky
ve chvíli, kdy se s těma zvířatama
bude zacházet líb, bude to logicky držší
protože je to stojí pení zetapěč
ve chvíli, kdy je tam nechám po sobě
šlapat, pokloubávat se ty kůřata
a chcípat v tom hyně
tak je to samozřejmě levné, ale je to děsivé
a mám pocit, že tohle
hruku vůjdu se z nějakou osvětou
proč vlastně ty zvířata
musíme je opět čovávat lepe
a zároveň z větší nabídkou
těch vegetariánských alternativ
a taky s nějakou osvětou
co, jak používat, měl třeba, kdy jsme chystalité
druhé vydání toho mého atlasu chutí
tak jsme tam zařadili dvou stranu
a kde vysvětlujeme, co čím nahradit
co dát místo špeku, co dát místo úzeného
co funguje místo mladého masa
prostě normálně se o tom bavit
netvářit se, že jsou to nějaké
strašně cizí entity
třeba ty náhražky masa
a normálně mluvit o tom, na co se dejí použít
a přistupovat k tomu maximálně bez předsudku
spousta těch věcí opravdu
může tu kuchyni obohatit
a já třeba věřím, že kdyby naši předkové
tady mohli věstovat soju
taky užívají ve velkém
protože je to prostě super věc
pokud nějakou efektivitu
a nutričnost a tak
Petra tajovský pospěchová
novináška, která se zapívá mimo jiné gastronomí
děkujeme!
Bylo mi potěšením, neschledenou!
A to je
z pátečního vydání
podcastu 559 Vše
Vredte se za námi

kdykoli i o víkendu
všechny naše epizody
najdete na seznám zprávách
v podcastových aplikacích
i na platformě podcasty CZ
Pokud pro nás máte nějaký typ
nepo komentář
můžete nám psát na adresu za minuto 6
za vynáč sz.cz
najdete nás i na sociálních sítích instagram
a Twitter na stejnou mených účtech
za minuto 6
To byl Lenka Kabrhelová
Těším se v poměří!